

דבר המערכת

דברי חיזוק והתעוררות במשנת רבינו התו"ט

לימוד משניות ב'חודש טבת' ובימי 'השובבי'ם

דברים נפלאים כותב מן החיד"א בספרו **שם הגדולים** (מע' ספרים, ת): ומה שידוע שקבלה היא שהבקי במשניות אינו רואה פני גיהנם, כן ראיתי בספר חזון נחום סדר קדשים למורינו הרב מר קשישא כמהר"א נחום ז"ל, שמצא במדרש תלפיות בשם הרב האר"י ז"ל, לאחר פטירתו של אדם כשדנין אותו לגיהנם, קורא לכל שבט ושבט שיצילו ואין עונה, וכשקורא לאשר משיב קראת משנה מימך, אם אומר לו הן מיד מוציא אותו מגיהנם בזכות המשנה, וזה שאמר הכתוב (פרשת ויחי) **"מאשר שמנ"ה לחמו"**, אותיות משנ"ה, **"והוא יתן מעדני מלך"** - עדן של מעלה עכ"ל.

והגר"ח פלאג'י בספרו **מועד לכל חי** (סימן כ"ח, סק"ו) עומד ומזהיר על לימוד משניות בחודש זה וז"ל: טבת בחינת נצח, ויתאמץ יותר שלא להפסיק בתלמוד ולא יעשה ביטול תורה, וישתדל לגמול חסד עם העניים ותופסי התורה, ולעסוק בתורה לשמה בחדש הזה יותר ממה שנהג בשאר חדשי השנה, ובחדש הזה מה טוב אם ישלים ח"י פרקי משנה בכל יום, אפילו אם אין לו פנאי ידחוק עצמו, יתן שבטו אשר, כמו שכתוב בספר עמודי שמים דף קמט ע"ב, ואשר שמנ"ה, מצילו מגיהנם כנודע עכ"ל.

בנוסף לכך, ימי השובבי"ם ממשמשים ובאים, לא רצה הקב"ה לעזבנו בדד בימי החורף הגשומים והקרים, והאיר לנו באלומות של אור את הימים הקדושים והנשגבים, וכפי שהאריך בזה **השל"ה הק'** בספרו (בחלק תורה שבכתב) באריכות.

אבל כל יחשוב האדם, שעבודת התעניות והסיגופים הם העיקר, על כך עומדים ומזהירים לנו תלמידי מרן הבעש"ט הק' זי"ע, שבזמננו אין להרבות בתעניות וכד' אלא העיקר הוא היגיעה והתמדה בתורה.

דברים נפלאים וברורים אומר לנו בזה הרה"ק **השם משמואל** (פר' ויחי) בתפקידו בימי השובבי"ם, ומוסיף על זה נופך בשם זקינו **הרה"ק מקאצק**, וז"ל: "הנה ימי השובבי"ם-ת"ת הם זמן התיקון לחטא הידוע, ויש שמתענים ועושין סיגופים, מוטב שיאמר כל אחד לנפשו מוטב להשתעבד בביתו של תורה ולצמצם את כל מעשיו ותהלוכותיו שיהיו בדרך התורה ולא להשתעבד לתעניות וסיגופים, כמו שהגיד כ"ק זקני האדמו"ר הגדול מקאצק זצ"ל שההליך בדרך התורה הוא הגדול שבסיגופים לגוף, עכ"ד, ומובן שהאיש **השם שכתמו להשתעבד לתורה**, הן ביגיעת הלימוד והן בצמצום תהלוכות מעשיו עפ"י דרכי התורה, מועיל יותר מכל סיגופי הגוף עכ"ל.

ומקבילים הדברים עם דברי **הנודע ביהודה** (שו"ת מהדורא קמא אורח חיים סימן ל"ה) שכתב למי שבא לשאול מה יעשה לתיקון נפשו בזה"ל:

והנה אף שאני מיקל בתעניות וסיגופים ותשובת המשקל לזה האיש, אבל פטור בלא כלום אי אפשר, בפרט לפי רוב התמדת החטא. והנה **התמדת התורה הוא עיקר**. אמנם ילימוד דברי תורה שיש בהם ממש, משניות בעומק העיון עם תוס' יום טוב, ש"ס ופוסקים ותורה נביאים וכתובים עכ"ל.

הרי לנו שלימוד התוס' יו"ט הוא סגולה נפלאה לתיקון הנפש, ובמילא עכשיו בימי השובבים שומה עלינו להתחזק ולהתאזר בעוז ותעצומות ללמוד משניות בעומק העיון שזהו תיקון הנפש כדברי הנוב"י, ובפרט בזמננו שהדבר בר-השגה לאחר שיצא הביאור המפורסם "ששון יו"ט" המבאר כל מילה ותיבה קשה להבנה בדברי התו"ט, ומעטרו בהערות והארות מחכמות. [וראה בעמ' ג' בגליון זה, מטעמת מפירוש נפלא זה].

ויהי רצון שבזכות לימוד משניות נזכה כולנו להיגאל בגאולה פרטית ובגאולה כללית בביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

דבר המלך ודתו

פנינים נפלאים מתורת רבינו בעניני דיומא

בעקבתא דמשיחא הסט"א מתגברת ביותר

ויאמר ה' ראה ראיתי את עני עמי אשר במצרים ואת צעקתם שמעתי וגו' ועתה הנה צעקת בני ישראל בָּאָה אֵלַי וגם ראיתי את הלחץ אשר מצרים לִחְצִים אתם וגו' (ג, ט-ז).

יש לדקדק באריכות וכפילת הלשון, שכבר אמר "ראה ראיתי", וגו' "ואת צעקתם שמעתי" ולמה כפל לומר עוד פעם "ועתה הנה צעקת בני" באה אלי". גם יש לדקדק בתיבת ועתה דמיותר, ובאור החיים הק' דקדק כן, ומפרש כי מודיע ה' למשה כי אז בעודו מדבר עמו באה צעקת בני" מחדש, ולזה דקדק לומר ועתה וכו', ואמר וגם ראיתי את הלחץ לפי דברי התנא שאמר זה הדחק, הוא פרט שלא נרשם בדברי ה' הקודמים וכו', והכוונה בהודעת כל זה לומר, ועתה לכה וגו' פ' תיכף ומיד וכו', לצד הדחק אשר הם נדחקים אין להמתין שום זמן עכ"ל. אמנם גם לפי דבריו קשה דאי משום הא לא ה' צורך עוד הפעם להאריך ולכפול, והיה לו להזכיר בהחלה הכל "ראה ראיתי וגו' ואת הלחץ" וגו'.

ויש לפרש עפ"י דרכו (של האור החיים הק') בהקדם דברי **התוספות יו"ט** אמתניתין דאבות (פ"ה מ"ה) ולא אירע קרי לכהן גדול ביום הכיפורים, וז"ל, יש מי שהקשה ולמה יארע לו קרי אחר שהיו מזדנן אותו וכו', והתשובה כי יצר טוב והיצה"ר מתקוטטים זה עם זה כשני אויבים, וכשאחד מהם קרוב להיות מנוצח יחזק על עמדו בראותו כי כלתה אליו הרעה וכו', ולזה ה' קרוב מאוד הכהן להיות כעל קרי וכו' עיי"ש.

ועל דרך זה אפשר לומר לענינינו דהנה במצרים היה התאבקות קשה מצד כוחות הטומאה שהתגברו מאוד להחטיא את ישראל ולמונע תשובתם כל כי בזה תליא גאולתם.

וזהו שאמר "ראה ראיתי את עני עמי" וגו' "ואת צעקתם שמעתי מפני נגשיו", היינו כח הלוחץ של כוחות הסט"א הנוגשים בהם להחטיאם, וכמעט שנמנע הבחירה מהם, כי אין כח בדרך הטבע לאדם לעמוד נגד התגברות הסט"א, מכל שכן אם מחזק עליו בכל כוחותיו, על כן אמר הקב"ה "וארד להצילו מיד מצרים" וגו', ומיד כשאמר הקב"ה דיבור זה של 'וארד להצילו', הרגישו כוחות הסט"א כי קרובה קיצם להיות מנוצחים, ואז התחזקו בהתגברותם יותר, בראותם כי כלתה אליהם הרעה, וכהמשל שהובא בתו"ט הנ"ל.

וזהו שאמר הכתוב "ועתה הנה צעקת בני" באה אלי וגם ראיתי את הלחץ וגו' פ' "ועתה" שעכשיו אחר דיבור וארד להצילו וגו' ניתוסף צעקתם אלי ע"י הלחץ אשר מצרים לוחצים אותם בהתגברות יותר, על כן ועתה לכה ואשלחך תיכף ומיד בלי איחור.

כמו כן בדורינו עיקבתא דמשיחא כוחות הסט"א מתגברים מאוד, מפני שקרובה קיצם ומפלתם, ובקרוב תתקיים וכל הרשעה כולה כעשן הכלה, ועל כן הם מהחזקים בהתגברותם מאוד להחטיא את ישראל באופנים שונים... וע"כ התגברות הסט"א נורא מאוד שלא ה' כמוהו בעולם, הן בענין האמונה שעמלים לנתק את ישראל מאמונתם, והן בשמירת העינים והמחשבה ע"י גודל הפריצות השורר ר"ל בעולם, וכבדה מלחמה זו ממלחמה

כל הדורות שלפנינו, והוטל על בני אדם חלושי כח ואינם מלומדי מלחמה כלל, אמנם לה' המלחמה והוא יתברך רואה שפלותינו, ואת הלחץ זו הדחק שכוחות הטומאה דוחקים אוחנו, ויתקיים גם בנו "וארד להצילו" - מיד בלי איחור. והשי"ת יה' בעזרנו שנוכל להתגבר על כל הנסיונות ויוציאנו מאפילה לאורה במהרה בימינו אמן.

דברי יואל (להגה"ק מהר"י ט"ב מסאטמאר זצ"ל)

הגליון יוצא לאור עולם ע"י

מכון תוס' יו"ט המבואר

לקבלת הגליון באימייל, וכן לתגובות והערות:

machontosfosyomtov@gmail.com

מעדני יו"ט

לקט משובח ונבחר עפ"י דברי רבינו על סדר הפרשיות התורה

פרשת ויגש:

מפני מה נקרא יוסף קטנן של שבטים

וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל אֶחָיו אֲנִי יוֹסֵף הָעוֹד אֲבִי חֵי וְלֹא יָכֹל אֶחָיו לַעֲנוֹת אוֹתוֹ כִּי נִבְהָלוּ מִפְּנָיו (מה, ג).

איתא במדרש (בר"ר פר' צג, י) אבא כהן ברדלא אמר אוי לנו מיום הדין, אוי לנו מיום התוכחה, **יוסף קטנן של שבטים היה** ולא היו יכולים לעמוד בתוכחתו הה"ד ולא יכלו אחיו לענות אותו כי נבהלו מפניו.

המפרשים שואלים: וכי יוסף היה הקטן שבשבטים, הרי בנימין היה הקטן.

ומתריצים ע"פ מה שכתוב בספר **דברי ירמיה** על הפסוק (בראשית מה, ה) "ועתה אל תעצבו כי למחיה שלחני אלקים וישלחני אלקים לשום לכם שארית בארץ ולהחיות לכם לפליטה גדולה". וכתב **בתוס' יום טוב** בשם הרמב"ם סוף מסכת סוטה, במה שכתוב במשנה רבי יוסי קטניא - שהיה קטנן של חסידים. ופירש הרמב"ם שהיה שורשם וכללן של החסידים, ומפני שהשורש של כל דבר הוא קטן, קראו לו קטן.

וכן כאן אפשר לפרש שיוסף היה דוגמת שורש האילן שכולם מתפרנסים ויונקים מחייתם על ידו, ועל כן קרא לו המדרש קטנן של שבטים - היינו שהיה שָׂרָשָׁם וכחם.

אהל אברהם

האם 'זבחים' משמע רק שלמים או גם שאר קרבנות

וַיִּזְבֹּחַ זִבְחִים לֵאלֹהֵי אָבִיו יִצְחָק (מו, א).

עיי' **בתוס' יום טוב** (ריש זבחים) אם בלשון המקרא לשון זבחים משמעו שלמים לבד או גם שאר קרבנות [וז"ל: כל הזבחים - שם כולל כל הקרבנות הקריבים מב"ח שנוהגים בו לדורות כאשר צונו השם. הרמב"ם בסוף הקדמה למסכת זו. ואף על פי שלשון **זבחה לא נאמר בכתוב אלא בשלמים ועולות**. שאותה תשובה שהשיב הראב"ע ככתוב בפירושו סוף פרשת יתרו מפסוק וזבחת [עליו את] עולותיך [ואת שלמין] עדיין לא נאמר חטאת ואשם. אבל השאלה אינה. לפי שלשון תורה לחוד ולשון חכמים לחוד. והראב"ע בעצמו נשתמש בזה במקום אחר והעתקתיו בריש מסכת תרומות ועיין ספ"ב דחולין].

לכאורה יש ראייה מהתרגום שתירגם זבחים בכל מקום נכסת קודשין, ומכל מקום בפרשת ויגש דכתיב ויזבח זבחים לאלקי אביו יצחק תירגם "ודבח דבחי"ן ולא תירגם ודבח נכסת קודשין, ומשמע שלא היו רק שלמים [ודלא כרמב"ן שם שפי' בשלמים] וחזינן שיתכן שם זבחים גם על שאר קרבנות.

עוד יש ראייה שבלשון המקרא שם זבח כולל כל הקרבנות, מסוטה (דף ה:): דאמר רבי יהושע בן לוי בא וראה כמה גדולים נמוכי הרוח לפני הקדוש ברוך הוא, שבשעה שביהמ"ק קיים אדם מקריב עולה שזר עולה בידו וכו', אבל מי שדעתו שפלה מעלה עליו הכתוב

כאילו הקריב כל הקרבנות כולם שנאמר זבחי אלקים רוח נשברה ופירש"י זבחי - כל הזבחים במשמע.

שלמי יוסף (עמ"ס זבחים, עמ' ע"ב)

פרשת ויחי:

הטעם שבצוואת יעקב לבניו אין אותיות ג' וט'

בענין גט שצריך להימנע מכך, ככל האפשר, והאותיות ג' ט' מורות אל הפירוד, כתב רבינו בעל **התוספות יו"ט** (נדפס בסוף ספר שו"ת מהר"ש מלובלין) שבשבת פרשת ויחי שנת ת"א כשחזר על הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום, שם לב, שבצוואת יעקב אבינו אל בניו קודם פטירתו מתחיל באות א' אֲנִי נֹאֲכָף אֶל עֲפִי וְסִיִּים באות ת' מֵאֵת בְּנֵי חַת.

וכך כתוב שם (בראשית מט, כט-לג) "וַיֵּצֵא אוֹתָם וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֲנִי נֹאֲכָף אֶל עֲפִי קִבְּרוּ אֹתִי אֶל אֲבֹתִי אֶל הַמִּצְעָרָה אֲשֶׁר בְּשֵׂדָה עֲפָרוֹן הַחֲתִי בַּמִּצְעָרָה אֲשֶׁר בְּשֵׂדָה הַמִּכְפֹּלָה אֲשֶׁר עַל פְּנֵי מִמְרָא בְּאֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר קָנָה אֲבֹרָהֶם אֶת הַשֵּׂדָה מֵאֵת עֲפָרוֹן הַחֲתִי לְאַחֲזֶת קִבְּר שְׁמָה קִבְּרוּ אֶת אֲבֹרָהֶם וְאֶת שְׁרָה אֲשֶׁתּוֹ שְׁמָה קִבְּרוּ אֶת יִצְחָק וְאֶת רַבֵּקָה אֲשֶׁתּוֹ וְשְׁמָה קִבְּרֹתִי אֶת לֵאָה מִקְנֶה הַשֵּׂדָה וְהַמִּצְעָרָה אֲשֶׁר בּוֹ מֵאֵת בְּנֵי חַת".

עלה על רוחי לראות אם יש בדבריו כל הא"ב, ומצאתי כל הא"ב חוץ משתי אותיות היינו ג' ט' אז אמרתי, הלא דבר הוא ולא לריק, רק לרמוז למנוע בכל מה שיכולים.

ותלמיד הגר"א הוסיף בזה דברים לפני הגר"א, כי מיד כשגמר את צוואתו כתוב וַיְכַל יַעֲקֹב לְצַוֹת אֶת בְּנָיו וַיֹּאסֶף רְגְלָיו אֶל הַמִּטָּה וַיָּגֹעַ וַיֹּאסֶף אֶל עֲפִי כְּכֵן יֵשׁ ג' וט', כי האותיות ג' ט' מורות על הפירוד וכל זמן שאבי המשפחה קיים אין חשש לפירוד גמור בין הבנים, אבל אם רק נאסף אבי המשפחה אל עמיו כבר יש מקום לחשוד לפרוד ומדנים בין אחים.

ווי העמודים (חלק כא עמ' צד)

פרשת שמות:

חנוכה על שם חנוכה המזבח

וַיִּפֹּץ הָעָם בְּכָל אֶרֶץ מִצְרָיִם לִקְשֹׁשׁ קֶשׁ לַתָּבֹן (ה, יב).

הנה יש לדקדק, הכי סכום גדול כזה התבן שהיה צורך להם לעבודתם, היה מונח הפקר לכל בארץ מצרים שיוכלו ללקוט לצורך עבודתם. עוד מוקשה הלשון 'קש לתבן'.

ויש לפרש על פי פירוש **התוספות יום טוב** (ב"מ פ"ט מ"א ד"ה כשם שחולקין בתבואה כך חולקין בתבן ובקש), ופירש שם התוספות יום טוב, אותו שנקצץ עם השיבולת קריי תבן והנשאר בארץ קריי קש.

ואמרתי שזה כוונת הכתוב לקושש 'קש' לתבן, שהם יתפזרו על כל השדות אשר נקצרו כבר ויוציאו הקש הנשאר בארץ, שיהיה עולה לסכום גדול כל כך כמו שיעור הסכום תבן שהיה צריך להם לעבודתם, וזה היא עבודה גדולה מאוד אשר העמים עליהם פרעה ברשעותו להוציא את הקש מהאדמה, כי הקש שבארץ אינו אפילו חלק רביעית מהתבן אשר נקצר עם השיבולת, ולכל זה הוכרחו ללקוט בכל יום הרבה כל כך, כאשר היה בימים הקודמים סכום התבן כן היה צריך להיות סכום הקש, והקש הנשאר בארץ היא באמת הפקר היה לכל, ודו"ק.

בני יוסף - פר' שמות

ששון יום טוב

מטעמת מהביאור הנפלא "ששון יו"ט" שבהוצאתנו - המבאר דברי התו"ט

לבקשת רבים מקוראי הגליון, מביאים אנו טעימה מהפירוש הנפלא "ששון יום טוב" המבאר את דברי רבינו התוס' יו"ט - בשילוב תיבות הביאור בתוך דבריו.

בחרנו להגיש בפני הקוראים פירוש על דברי רבינו במסכת אבות (פרק ה' משנה יח) המתייחס לפסוק בפרשת וארא "ויחזק ה' את לב פרעה".

יש לציין שמפאת קוצר היריעה הבאנו רק את הפירוש המשולב בתוך התיבות, ורק מקצת מתוך ההערות המחכימות המעטרות את הפירוש, ויותר ממה שכתוב כאן מבואר ומפורט בספר עצמו, ישמע חכם ויוסף לקח - ללמוד בספר עצמו - בבחינת אותיות מחכימות, וימצא נופת צופים וכל טעם.

המזכה את הרבים

שנינו במשנה מסכת אבות (פרק ה' משנה יח): כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו וכל המחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה. משה - זכה וזיכה את הרבים, זכות הרבים תלוי בו שנאמר (דברים ל"ג) צדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל. ירבעם - חטא והחטיא את הרבים, חטא הרבים תלוי בו שנאמר (מלכים א' טו) על חטאות ירבעם (בן נבט) אשר חטא ואשר החטיא את ישראל.

את ה"רבים" דוקא

כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו. פירש הר"ב כדי שלא יהא הוא בגיהנם וכו', ע"כ הכי אמרין בגמרא פרק בתרא דיומא

(דף פ"ז ע"א) ומפיק ליה שנאמר כי לא תעזוב נפשי לשאול ולא תתן חסידיך לראות שחת [תהלים ט"ז, י]. ונ"ל דהכי דרשי לא תעזוב נפשי, לבא לידי עבירה, שאז אלך לי אל שאול, לפי שלא תתן חסידיך לראות שחת וחסידיך כתיב, דלשון רבים [משמע], והם תלמידים שזכו על ידי שלא יראוני בשחת והם יהיו בגן עדן. והיינו דכתיב לראות שלא יהיו התלמידים אלא רואים ולא באים. ושמעין נמי דדוקא כשיהיו התלמידים רבים כדכתיב חסידיך [לשון רבים]:

דוקא המחטיא את ה"רבים" אין מספיקין וכו'

וכל המחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה. פי' הר"ב שלא יהא הוא בגן עדן וכו', ע"כ זה בגמרא שם.

ומפיק ליה שנאמר אדם עשוק בדם נפש (ע"י שהכשילם עון), עד בור (הניהם) ינוס אל יתמוכו בו (שלא יהיו בעזרו להצילו) (משלי כ"ח, י"ז). ואף על גב דבקרא משמע אפילו עשוק נפש אחת, אפילו הכי תנן דדוקא המחטיא את ה"רבים", לפי שמדה טובה מרובה, ולא הצילה אלא כשיזכה את הרבים כ"ש מדת פורענות המעוטה שלא תזיק, אא"כ שהחטיא את הרבים, כך נ"ל.

פי' אין מספיקין

אין מספיקין בידו לעשות תשובה. כלומר אין מסייעין לו, וכדכתיב (בההוא פסוקא דמינה ילפי' ליה, כנ"ל) אל יתמוכו בו, משא"כ לשאר עוברי עבירה כשיתן אל לבו לשוב, ודאי דהוי בכלל בא לטהר מסייעין לו. אבל הרמב"ם פירש: וכל מי שיטעה בנ"א אדם יענשוהו ה' יתברך כשימנעוהו מן התשובה ע"כ. וכענין שנאמר בפרעה (שמות ט', יב) ויחזק ה' את לב פרעה. ובפרק ח' מהח' פרקים שהקדים הרמב"ם למסכתא זו, נתן טעם לדבר, שיש חטא שראוי להעניש עליו עכ"פ ולפיכך ימנעוהו השי"ת מהתשובה כדי שיבא עליו עונשו הראוי לו. וכן כתב ג"כ בחיבורו פרק ו' מהלכות תשובה והביא ראיות מן הכתובים:

בס"ד

קריאה לשותפות במפעל קודש

לאלפי קוראנו היקרים, ב"ה למעלה מעשור זוכים אנו להוציא לאור את הגליון החשוב 'מעדני מלך', המאיר מזיו תורתו של רבינו בעל התוספות יום טוב זיע"א. אנו פונים אליכם בקריאה נרגשת להירתם ולסייע בידי עמלי התורה.

עלון זה אינו רק בבחינת לימוד תורה גרידא, אלא הוא מהווה כלי לחיזוק שני עניינים חשובים ביותר:

- הפצת תורתו העמוקה והרחבה של רבינו התו"ט בכל תפוצות ישראל.
- חיזוק עמוד התפילה ועניין השתיקה המוחלטת בעת התפילה וקריאת התורה, כפי שהתוס' יום טוב הקפיד עליה בדקדוק נמרץ.

הצטרפו נא אלינו להיות שותפים במפעל תורני זה! ובזכות תרומתכם הקדושה, תזכו שתעמוד לכם זכותו הגדולה של בעל ההילולא רבינו התוספות יום טוב זיע"א, שיום פטירתו חל בו באלול, לברכה וישועה בכל ענייניכם.

למעוניינים, ניתן להקדיש עילוי נשמה, זיווג הגון, רפואה שלימה או כל ישועה אחרת, בסכום של \$50 ומעלה, והדבר יצוין על גבי העלון הקדוש.

נא לפנות machontosfosyomtov@gmail.com

בהוקרה ובברכה

מכון תוס' יו"ט המבואר

סיפורים נפלאים ישועות ונחמות בזכות הזהירות מלשוח בשעת התפילה כתקנת רבינו התוס'

לילדים, ואין יש לך לב להחזיק אותו בכלא שנים רבות כל-כך?!"
ואמר לה: "בסדר!"

בסיימו את דבריו, אמר השופט לסנגור: "עוד שתיים תבוא עם רכבך לשערי בית הכלא", שם חיכו לו ארבעה אנשי ביטחון ונתנו לו במשרדי הכלא פספורט. הם אמרו לאברך: "סע עם הסנגור ושלא תעז לשוב כאן למדינה לעולם!"... תיכף העלוהו על מטוס חזרה לביתו, ואף אחד בעולם לא ידע מכך, אפילו לא המשפחה. כאשר יצא ממלך התעופה עם הפספורט ורצה להיכנס למונית, לפתע צצו משום מקום שני אנשים, קראו לו, ואמרו לו: "הבא לנו את הפספורט שלך"..." לקחו ממנו את הדרכון ופטרוהו לשלום...

לפנות בוקר, דפיקות בדלת, והנה אב המשפחה ניצב על הסף, חיוקיים...

"זהו כוח הקבלה שלא לדבר בעת התפילה", חידד כ"ק אדמו"ר מסאסוב שליט"א והמשיך: "ומידה טובה מרובה: ומה אם בזכות השתיקה בשעת התפילה זוכים לישועה ה', על אחת כמה וכמה אם לא רק ישתקו בעת התפילה, אלא אף יוסיפו לכוון בתפילה וזעקה ותחנונים מרובים, אזי ישועה ה' כהרף עין ונזכה שלא יזדקקו לישועות כאלו, ושלא נגיע כלל לידי צר ומצוק".
(להתענג בתענוגים - המבשר תורני)

מופת השתיקה בציון הרבי מלעלוב

אחד הנכדים של הרבי מלעלוב שלח למערכת 'נקדישך', שיש יהודי יקר בעיר ביתר בשם ר' אהרן שוורץ נ"י, שנוסע כל יום לציון של הרבי. הוא לוקח עמו אנשים שמקבלים ליד הציון קבלה שלא לדבר בשעת התפילה, ורואים ישועות. הוא כותב על סיפורי מופת שראה וששמע.

איש אחד ביקש להצטרף אליו בנסיעתו לציון, ביחד עם בנו הבחור המבוגר שטרם מצא שידוך, היה זה כשבוע לפני פסח. בצאתם מהמכונית השאיר שם האב את הפלאפון, כי רצה להתפלל ללא כל הפרעות. הם הגיעו לציון, והאב ובנו החלו לומר תהלים בלב נשבר ובבכיות רמות. תוך כדי כך הם קיבלו על עצמם את הקבלה הטובה, שלא לדבר כלל בשעת התפילה ובשעת הקריאה בתורה.

לאחר זמן רב חזרו כולם למכונית, ואז רואה האב שיחה שלא נענתה. הוא חזר אל המטלפון, והלה אמר לו שהוא שדכן, ועלה בדעתו רעיון בקשר לבן. תוך שבוע הם התארסו. הבן מספר שבתוך בכיותיו בציון, ביקש להתארס עד פסח, ויהי לנס.

וכן היה מעשה, ששני בחורים סיפרו לר' אהרן, שהתפלל עמם בבית הכנסת אדם שנהג לדבר ברצף ממש בכל שעת התפילה. יום אחד הם הבחינו שהוא פסק לפטפט לגמרי. כששאלו אותו מה הסיפור שלו, הוא אמר שהוא היה חולה מאד, ממש מצב קריטי, ולכן החליט לקבל על עצמו בציון של הרבי את קבלת השתיקה, וברוך ה' הוא חזר לאיתנו. לכן הם החליטו לפנות אל ר' אהרן ולבקש להצטרף אליו בנסיעתו לציון, כדי לקבל שם את קבלת השתיקה, לזכות אחותם בת הארבעים שטרם מצאה שידוך. גם כאן הסתיים הסיפור בשבירת צלחת.

(מורא מקדש)

נס השתיקה בתפילה שיסחרו את האברך ממאסר של 20 שנה

"ביודעי ומכירי קאמינא", סיפר כ"ק מרן אדמו"ר מסאסוב שליט"א בדבריו הנוקבים בליל הושענא רבה העל"ט, בהם עורר את הציבור להתחזק ביתר עוז באיסור הדיבור בשעת התפילה, כסגולה להינצל מכל רע ולהיפקד בדבר ישועה ורחמים. וזה דבר המעשה המופלא:

אברך שהיה עצור בבית כלא באחד ממקומות אירופה, בעקבות מסחר אסור ביהלומים דמים (יהלומים שמקורם ממכרות כפייה, שאסורים לשיווק על-פי השלטונות), והייתי מעורב בזה. היה חשש שידונוהו למיתה ח"ו, ולבסוף המירו עונשו לכעשרים שנות מאסר, כולל עבודת פרך שלא יוצאים משם בחיים.

אברך זה היה מתפלל בבית מדרשו של אחד הצדיקים, ואותו צדיק הורה שיאמרו כל יום כמה פרקי תהלים לזכות אותו אברך. הגבאי באותו בית מדרש הוא ממכריי, ושח לי הדברים כהווייתן. אמרתי לו, כי ודאי ראוי וצריך לומר את פרקי התהלים שהורה אותו צדיק, אך הנני מציע להחתים את הציבור בבית המדרש שמקבלים על עצמם שלא לדבר כלל בבית המדרש במשך שנה תמימה (כל התפילות, כל ימי השנה), וייקחו פתק זה ויניחוהו על הציון הק' של הרה"ק רבי יענקל'ה מפשעווארסק ז"ע, ויעשוהו שליח לילך לפני כיסא הכבוד ולעורר זכות ורחמים על אותו אברך לישועתו בזכות קבלה זו.

וכך עשו, כאשר רובא דרובא של הציבור חתמו יחד על פתק זה, ואלו שלא חתמו התבקשו לילך להתפלל בבית מדרש אחר... ואכן הלכו להתפלל בבית מדרש אחר. ונהנה בני משפחתו ניסו להשתדל בכל מיני דרכים ואופנים להקל מעליו עונשו, אך הכול היה נראה כחסר סיכוי ותוחלת, ואף לקחו סנגור במוסקבה שינסה לערער על פסק הדין, אך המצב לא היה פשוט, מאחר ושפטוהו בגין עבירות ממון במזיד, שהיה האברך מוזהר על-כך מראש!

בהגיע יום הדין בבית משפט בגין הערעור, היה נראה שאין השופט מוכן להקל מאומה מעונשו של האברך. אך ביני לביני אמר השופט לסנגור, כי ברצונו לשוחח עמו אחר הדין בארבע עיניים... אחרי הדין הלכו לקרן זוית, מוסתר מעיני רואים, והשופט שוחח עם הסנגור ואמר לו: "הייתי חייב לפסוק את הדין בחומרה, מאחר והיו כתבים זרים בעת המשפט; אולם כעת הנני אומר לך, עמוד עמי בקשר בשעות הקרובות ונראה מה אפשר לסייע".

ואכן, אחרי כמה שעות שוחח עם השופט, וסיפר לו השופט כי זוגתו עובדת אצל אדם נכבד, וכבר שבועיים שהוא שואל אותה מדי יום על עצור דתי שיש בכלא בגלל עבירות ממון שצריך לפסוק עבורו, ושאל אותה על דעתה, אך היא הייתה מספיק חכמה שלא להתערב בטענה שהיא אישה פשוטה ואינה מבינה בדברים אלו.

בהגיע יום חמישי לפנות ערב, אמר לה האיש הנכבד: "אם תגידי לי לשחררו, אשחררנו!" אמרה לו: "הוא הרי אב

הגליון נתנדב לע"נ הרה"ח ר' משה בן הרה"ח ר' שלמה שמחה קויפמאן ז"ל
נפטר ה' טבת ת.נ.צ.ב.ה